

Vicenç Navarro.

Catedràtic de Polítiques Públiques. Universitat Pompeu Fabra

La falta de credibilitat del 'The Economist'

El públic català hauria de ser conscient que el prestigi de *The Economist* entre experts en temes econòmics als EUA és molt baix. És una revista ben feta i ben escrita però la seva falta de rigor és ben coneguda. Em deia un amic, economista del prestigiós Economic Policy Institute de Washington, que solia llegir *The Economist* amb gran interès tot i que detectava grans errors quan analitzava temes en els quals hi estava especialitzat. Em deia: "Bé, en la meua àrea no ho fan molt bé, però almenys en d'altres àrees ho fan bé. I així vaig continuar llegint-lo fins que vaig comentar les meves impressions amb altres amics experts en d'altres àrees i em van dir que els passava el mateix: que en les seves àrees el *The Economist* era molt poc rigorós. Vaig deixar llavors de subscriure'm i vaig deixar de llegir-lo."

Jo he d'admetre que vaig deixar de llegir-lo fa temps, fins que vaig llegir a la premsa diària que un informe sobre Espanya que va publicar tal setmanari va crear una gran revolada a Catalunya. Així que me'n vaig anar al quiosc i me'l vaig llegir. I vaig confirmar, de nou, que el meu amic duia raó. Dades elementals i bàsiques es presenten sense el més mínim respecte a la veritat. Només dos exemples. Deia l'informe que "els vots del Partit Popular en les últimes eleccions van ser superiors als vots del Partit Socialista en totes les CC.AA excepte a Catalunya". En realitat, no només a Catalunya, sinó a Andalusia, Aragó, Astúries, Canàries, Extremadura, Illes Balears i País Basc, el Partit Socialista va tenir més vots que el PP.

Un altre exemple. Escriu l'informe que "un espanyol que no parli en

català no té pràcticament cap possibilitat d'ensenyar en una Universitat de Barcelona". Doncs bé, en el Departament on jo ensenyo a la Universitat Pompeu Fabra, un dels millors departaments de Ciències Polítiques i Socials d'Espanya (segons les lligues "d'excel·lència" publicades a Espanya) ni més ni menys que el 30% de professors no parlen català. És interessant que, a partir d'aquestes i d'altres dades falses, l'informe construeix tota una imatge del govern català basada en les declaracions del catalonofòbic Sr. Fernando Savater. Diu també sobre el català que "el castellà s'ensenya com una llengua estrangera a Catalunya", faltant a la més mínima veracitat. Tant per la metodologia d'ensenyament de la llengua, com per la seva presència en el currículum, com per la obligació d'aprendre el castellà és clar que aquest idioma, llengua oficial també de Catalunya, no és una llengua estrangera en el sistema educatiu català.

Podria continuar mostrant exemples d'aquesta lleugeresa en la utilització de les dades i conclusions a les quals arriba qui ho va escriure, el Sr. Michael Reid. No és d'estranyar que hagi originat àmplies protestes a Catalunya, encara que *La Vanguardia* l'hagi protegit, defensant la llibertat d'expressió de tal senyor. Llibertat que ningú no qüestionava, per cert. El Sr. Francesc de Carreras, a la seva columna de *La Vanguardia*, també intentava ridiculitzar la Consellera Tura per haver criticat l'article del *The Economist*, fent referència a la falta de sensibilitat que aquestes crítiques reflectien envers la llibertat d'expressió. Seria desitjable que *La Vanguardia* l'apliqués a les seves pròpies pàgines d'opinió, ja que és ben conegut com està vetant autors d'esquerra, i la escassa diversitat ideològica entre els seus col·laboradors i la limitada pluralitat a les seves opinions. Mai ha publicat, per exemple, un article en contra de la Monarquia. Veient aquests fets, *La Vanguardia* i els seus col·laboradors haurien de ser més acurats en presentar-se com a defensors de la llibertat d'expressió. Però, tornant al Sr. Reid, ningú que l'hagi llegit ha criticat el dret a escriure un informe sobre Espanya i sobre Catalunya. L'única cosa que se li demana es que tingui en el seu reportatge un mínim de respecte envers la veracitat dels fets. És obvi que el Sr. Reid no menteix. Per mentir s'ha de conèixer la veritat, i el Sr. Reid no la coneix. Però hagués estat més creïble si hagués aprofundit en el seu coneixement del nostre país, llegint més i diversificant les seves fonts d'informació.

I, parlant de llibertat d'expressió. Sempre m'impresiona quan alguns dels mitjans que s'omplen la boca parlant-ne s'obliden de practicar-la. I un d'ells es precisament el *The Economist*, el diari liberal, que en enviar-li una carta mostrant els vint-i-dos errors de l'article que vaig detectar va decidir no publicar-la. I, per cert, estic encara esperant que el *The Economist* que va donar suport a Bush no una, sinó dues vegades, i que va promocionar la desregulació de la banca, tingui el mínim de decència de fer una autocrítica de les seves postures econòmiques que ens han dut a un desastre. Em temo que és demanar massa.